

HỒI 274

Hồi Thiên Hữu Thuật

Những chiếc thuyền cháy lần lượt chìm dần, chỉ còn lại một vài đám khói nhỏ chầm chậm bốc lên. Dưới ánh sao mờ, đội thủy sư hơn trăm thuyền của quân Giang Hoài dừng cả lại hai bên bờ Đại Giang, khiến người ta không thể nào đoán biết được hành động tiếp theo của chúng như thế nào.

Đội Giang Nam tử đệ binh của Khấu Trọng đã an toàn triệt thoái, nhưng đều phải lội nước mà đi, bởi cả bảy chiếc chiến thuyền đều đã bị đánh chìm làm vật bồi thường.

Chỉ có mình Khấu Trọng và Lạc Kỳ Phi lưu lại, nấp sau một cánh rừng gần đó quan sát động tĩnh của quân Giang Hoài. Trần Trường Lâm cũng muốn lưu lại xem rõ tình hình, nhưng vì y bị trúng phải một kích của Đỗ Phục Uy, nên Khấu Trọng đã hạ lệnh cho Bốc Thiên Chí đưa y trở về để kịp thời trị liệu thương thế.

Lạc Kỳ Phi ghé miệng sát tai gã nói: "Tổng cộng đã hủy diệt hai mươi ba thuyền hàng, chiến thuyền cỡ trung ba chiếc, khoái thuyền bảy chiếc, kết quả không tồi lắm".

Khấu Trọng cười khổ: "Đáng tiếc là kết quả như vậy chưa đủ để ngăn cản lão Đỗ tấn công Giang Đô, chỉ hy vọng y chịu kiểm tra cây trường thương của Cổ Tuấn, bằng không thì chuyến này coi như toi công".

Lạc Kỳ Phi đột nhiên giật mình thốt lên: "Thuyền khởi hành rồi!".

Khấu Trọng vội vàng nhìn ra, chỉ thấy soái thuyền của Đỗ Phục Uy đi xuống hạ du, sau đó thì vòng một vòng, đi ngược trở lại, những thuyền khác cũng lần lượt đi theo. Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra thần sắc hưng phấn trong mắt đối phương.

Đỗ Phục Uy đã trúng kế.

Chính vì hoài nghi kẻ tập kích là Trầm Luân, nên y mới hủy bỏ hành trình đi Giang Đô của mình. Chưa trừ bỏ được sự uy hiếp của Trầm Luân, y làm sao dám mạo hiểm rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch cơ chứ?

oOo

Vu Ô Quyển đứng cách đó chừng hai trượng, ánh mắt dừng lại trên đống máu mà Từ Tử Lăng vừa thổ ra, cười khùng khục nói: “Quả nhiên ta đoán không sai, tên tiểu tử nhà ngươi kỳ thực đã là nỏ mạnh hết đà, thể suy sức yếu, căn bản chỉ là hư trương thanh thế, Vu mỗ chỉ bất quá đảo một vòng, mà ngươi đã bò ra đất thế kia rồi”.

Từ Tử Lăng thầm nhủ Vu Ô Quyển đến thật đúng lúc, bèn cố ý khích y xuất thủ, để chấm dứt “cuộc sống tàn” này: “Lão Vu ngươi lại trúng kế rồi! Búng máu này là ta cố ý thổ ra để gạt ngươi đấy, không tin thì cứ lấy Độc Cước Đồng Nhân của ngươi ra, toàn lực đánh lão tử một chiêu xem nào! Hừ, ngươi đúng là ngu ngốc đến mức đáng thương”.

Vu Ô Quyển thấy thần sắc gã đã trắng bệch, mà vẫn nói cứng đến vậy, trong lòng lấy làm ngạc nhiên, kể đó thì bật cười như điên như cuồng, nếp nhăn nổi đầy trên mặt: “Hảo tiểu tử, đúng là chỉ có ngươi tới nước này rồi mà vẫn còn dám nói vậy với ta. Để ta xem ngươi dựa vào cái gì mà dám xuất khẩu cuồng ngôn như thế!”.

Dứt lời, y liền gầm lên một tiếng, lao vút lên như tia chớp, đâm ra một quyền cách không.

Từ Tử Lăng cảm thấy tức cười, riêng chuyện Vu Ô Quyển chỉ dám đứng xa hơn trượng xuất quyền thăm dò, đã lộ rõ bản chất đa nghi của y rồi.

Có điều tuy y đang mang nội thương trong mình, uy lực một quyền này cũng không phải tầm thường, kinh phong như bài sơn đảo hải ập tới, bên trong đó còn ẩn hàm lực kéo rất mạnh, rõ ràng là bề ngoài thì quyền thế hung mãnh, nhưng mục đích thực sự lại là muốn bắt sống gã.

Từ Tử Lăng cảm nhận được ngọc chuông của Loan Loan ấn lên bồi tâm mình, một luồng chân khí kỳ dị vừa hư vừa thực, phiêu phiêu hốt hốt, chí âm chí nhu lại mạnh mẽ như thác đổ, không thể kháng cự tràn vào trong kinh mạch của gã.

Toàn thân kinh mạch Từ Tử Lăng lập tức căng cứng, gã cảm thấy nếu không phát tiết cổ chân khí đáng sợ này ra ngoài, lực phủ ngũ tạng sẽ khó mà giữ được, đành không tự chủ đưa ngón tay điểm về phía Vu Ô Quyển.

“Vù!”.

Kinh khí như thác lũ chảy vào Ngoại Nội Dương Minh mạch và Thái Dương mạch ở hữu thủ, các huyết Khúc Trì, Hợp Cốc, Tam Gian, Nhị Gian, Vân Môn, Thiếu Thương đều lạnh thấu xương, đến cuối cùng thì xạ ra từ Thương Dương Huyệt ở đầu ngón trỏ, bắn về phía địch nhân.

Trong sát na đó, gã đã nắm được đường đi của Thiên Ma Chân Khí, so với Trường Sinh Quyết quả thật có khác biệt rất lớn. Những kinh mạch mà Thiên Ma Chân Khí sử dụng, ngoại trừ hai mạch chủ Nhâm Đốc không có phân biệt ra thì còn chú trọng tới mười hai chính kinh mà trong Trường Sinh Quyết chỉ có tác dụng phụ trợ, đó là Thái Âm Mạch Kinh, Thủ Dương Minh Đại Trường Tràng Kinh, Túc Thái Âm Tỳ Kinh, Thủ Thiếu Dương Tâm Kinh, Thủ Thái Dương Tiểu Tràng Kinh, Túc Thái Dương Bàng Quang Kinh, Túc Thiếu Âm Thận Kinh, Thủ Quyết Âm Tâm Bao kinh, Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh, Túc Thiếu Dương Đả kinh, Túc Quyết Âm Can Kinh và Túc Dương Minh Vị Kinh.

Bắt đầu từ Thái Âm, kết thúc ở Quyết Âm, Nhâm Đốc nhị mạch làm thông đạo chủ yếu, chu chuyển tuần hoàn liên miên bất tuyệt, phương hướng tuy biến hóa đa đoan, nhưng vẫn có thể theo dõi, đó là từ tạng phủ lên tay theo thủ tam âm, từ tay lên đầu theo thủ tam dương, từ đầu xuống chân theo túc tam dương, từ chân lên bụng theo túc tam âm, dù có biến đổi thế nào cũng không thoát ly khỏi nguyên tắc này.

Làm vậy coi như Loan Loan đã đem một phần bí mật của Thiên Ma Kinh tiết lộ cho Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng thoáng động tâm, đột nhiên nghĩ đến khả năng hôm nay gã khó mà thoát khỏi kiếp số.

“Bình!”.

Chỉ phong bắn thẳng vào giữa quyền kinh mãnh liệt của họ Vu.

Chuyện quái dị đã xảy ra.

Bàn tay Loan Loan ẩn sau lưng gã trở nên lạnh như băng tuyết, cùng lúc sinh ra một cỗ hấp kinh còn cao minh huyền diệu hơn lực kéo của Vu Ô Quyển gấp bội, trong nháy mắt đã kéo quá nửa kinh lực của Vu Ô Quyển vào trong kinh mạch Từ Tử Lăng, sau đó lại đẩy ngược trở ra.

Từ Tử Lăng đã biết đặc tính của Thiên Ma Đại Pháp, nên đợi chờ khoảnh khắc này từ lâu, liền lập tức lợi dụng những kinh mạch mà Thiên Ma Đại Pháp hoàn toàn không sử dụng để vận công hành khí, đồng thời thuận thế mượn luôn một phần chân khí của Loan Loan. Do

lúc này nàng vừa phải thao túng chân khí trong nội thể gã, lại vừa phải ứng phó với Vu Ô Quyển nên đã bị gã qua mặt.

Vu Ô Quyển lập tức biến sắc, hóa quyền thành chưởng, vẽ ra một vòng tròn, sau đó tung mình lướt về phía sau, tay chân luống cuống.

Từ Tử Lăng ngồi giữa hai người cũng phải bội phục Vu Ô Quyển không những cao công thâm hậu, mà năng lực ứng biến cũng hết sức cao minh, không ngờ vừa phát hiện có điều bất diệu đã kịp thời lập tức biến chiêu, thu hồi kinh khí, đối tấn công thành né tránh, xảo diệu phi thường, bằng không thì y đã khó mà an toàn thoát lui như vậy rồi.

Vu Ô Quyển lão đảo người mấy cái rồi mới đứng vững, sắc mặt trở nên khó coi cực kỳ, song mục lấp lánh hung quang, chỉ nghe y rít lên: "Tiểu tử ngươi rốt cuộc là ai? Có quan hệ gì với Chúc yêu phụ?"

Loan Loan rút tay khỏi bối tâm Từ Tử Lăng, thu hồi tất cả chân khí, nhưng lại không biết vẫn còn một chút lưu lại trong nội thể của gã, đang ngấm ngấm xung kích những kinh mạch bị bế tắc.

Gã giấu chân khí vào huyết Dũng Tuyền nơi lòng bàn chân, sau đó từ từ nhả ra, trị liệu các huyết mạch bị thương. Giờ gã chỉ mong được nói càng nhiều lời thừa thãi càng tốt, có vậy mới kéo dài được thời gian cho gã trị thương.

Thế nên gã thở dài một tiếng, rồi ung dung mỉm cười đáp: "Nếu ta nói Chúc Ngọc Nghiên, Chúc yêu phụ là cừu gia của ta, lão Vu ngươi có tin hay không?"

Vu Ô Quyển ngạc nhiên nói: "Vừa rồi không phải ngươi vừa sử ra Thiên Ma Đại Pháp hay sao?"

Từ Tử Lăng chậm rãi đáp: "Ma môn đại pháp đến cảnh giới cao nhất thì đều có công hiệu như nhau, có thể điều khiển chân khí theo ý mình, thiên biến vạn hóa, vô cùng vô tận. Bất Tử ấn pháp so với Thiên Ma Đại Pháp thì hoàn toàn không hề thua sút, nên lão Vu ngươi hiểu lầm cũng không phải là chuyện lạ".

Bàn tay thanh tú của Loan Loan lại ấn lên bối tâm gã, Thiên Ma Chân Khí dồn dập chảy vào như suối.

Vu Ô Quyển bán tín bán nghi hỏi: "Vậy rốt cuộc ngươi là ai?"

Từ Tử Lăng mỉm cười đáp: "Ngươi muốn biết cũng dễ lắm, trước khi xuống Địa Phủ tự nhiên ta sẽ nói cho ngươi thôi".

Vu Ô Quyển cười sáng sặc như điện như cuồng: “Hảo! Để ta xem ngươi có được bao nhiêu phân lượng!”.

Nói chưa dứt lời, độc cước đồng nhân đã cầm trên tay.

Từ Tử Lăng đẩy song chưởng ra.

Vu Ô Quyển ngạc nhiên thốt lên: “Có phải chỉ ngồi dưới đất ngươi mới thi triển được công phu hay không vậy?”.

Vừa nói, độc cước đồng nhân trên tay y đã xoay được hai vòng, toàn lực bổ xuống đầu Từ Tử Lăng từ khoảng cách ngoài nửa trượng.

Mục đích của một kích này là lập tức hạ sát Từ Tử Lăng, thanh thế tự nhiên khác biệt rất lớn so với chiêu đầu tiên. Độc cước đồng nhân rít lên như gió thổi qua kẽ núi, khí thế bao trùm cả đất trời. Tuy chỉ trong một khoảnh cách rất ngắn, chưa đầy một trượng, nhưng tốc độ và góc độ của đồng nhân đã biến đổi mấy lượt, khiến người ta không thể đoán biết nó sẽ kích tới lúc nào, chọn bộ vị nào. Từ điểm này có thể thấy rõ ràng là tên hung nhân được liệt danh vào Tà Đạo Bát Đại Cao Thủ này quả là danh phù kỳ thực. Nếu không phải y đang thọ nội thương, sợ rằng cả Loan Loan cũng không dám chính diện nghênh tiếp một kích toàn lực của y.

Loan Loan cũng hiển lộ ra bản lĩnh kinh thế hãi tục của nàng.

Thiên Ma Chân Khí của nàng chạy vào Dương Minh Kinh và Thái Âm Kinh, rồi như sông lớn rẽ nhánh, chảy đến mười ngón tay, Từ Tử Lăng không thể tự chủ, đưa song thủ lên chộp về phía trước, nghênh tiếp lấy độc cước đồng nhân của đối phương.

Vu Ô Quyển chợt có cảm giác hư hư ảo ảo, không biết sử lực vào đâu, mâu thuẫn là độc cước đồng nhân của y đột nhiên trở nên nặng tựa ngàn cân, mà lại không thể tiến thêm một phân một hào. Có điều đây đơn thuần chỉ là một thứ cảm giác, nếu như có người đứng ngoài quan sát, tuyệt đối sẽ không nhận ra điều gì, mà vẫn chỉ thấy đồng nhân của Vu Ô Quyển bổ xuống đầu Từ Tử Lăng đang ngồi xếp bằng như cuồng phong bạo vũ mà thôi.

Từ Tử Lăng trở thành chỗ để hai người giao đấu ma tâm, hô hấp cực kỳ khó khăn, cơ thịt toàn thân như muốn vỡ tung, tai ù như có sấm nổ bên trong, ngoại trừ tiếng rít gió của đồng nhân tựa như muôn ngàn loài oán quỷ đang gào thét ra, gã không còn nghe thấy bất kỳ thanh âm nào nữa.

Từ Tử Lăng nhắm nghiền hai mắt, để giảm bớt ám lực khó chịu đang đè mặt lên nhãn cầu.

Thiên Ma Chân Khí đột nhiên thu hồi, sau đó lại đẩy mạnh ra, một thổ một nạp, chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng đã làm kết quả trận chiến hoàn toàn thay đổi.

Vu Ô Quyền như đang toàn lực đẩy một tảng đá nặng ngàn cân, thì đột nhiên tảng đá ấy lại biến thành chiếc lông hồng, cảm giác dùng sai lực đạo đó thế nào, thiết tưởng không cần phải nói cũng biết được.

Vu Ô Quyền bổ người về phía trước, cuống cuống giảm đi ba phần công lực. Đúng vào khoảnh khắc ấy, Thiên Ma Chân Khí lại đảo một vòng quay lại, đón lấy đồng nhân của y.

“Rầm!”.

Từ Tử Lăng hóa trảo thành chuồng, vỗ mạnh vào cái đầu trọc lóc sáng lấp lánh của đồng nhân.

Những biến hóa này, nếu không phải là người trong cuộc, tuyệt đối không thể nào biết được chỗ tinh vi ảo diệu bên trong.

Kinh khí bộc phát.

Vu Ô Quyền chỉ lui lại một bước, đồng nhân lại biến hóa, liên tiếp công ra năm chiêu, công lực không ngừng tăng lên, chiêu thế lăng lệ kinh người. Rõ ràng là nói y có tư cách làm kinh địch của Chúc Ngọc Nghiên tuyệt đối chẳng sai.

Từ Tử Lăng đột nhiên xòe rộng tay ra, cười lên ha hả nói: “Bất Tử ấn pháp chính là làm thế nào cũng không đánh chết ta được, ngươi đã hiểu chưa?”.

Nói đoạn liền hóa chuồng thành đao, tả hữu chém ra, bất luận đồng nhân của Vu Ô Quyền công tới từ góc độ nào, gã cũng chặn trước một bước, quyền kinh và đồng nhân chạm nhau phát ra những tiếng “bình bình” đinh tai nhức óc.

Vu Ô Quyền đương nhiên là rất kinh dị, có điều Loan Loan lại càng ngạc nhiên hơn. Từ khi tiếp chiến đến giờ, Từ Tử Lăng luôn nằm trong sự khống chế tuyệt đối của nàng, nàng muốn gã xuất chuồng thì phải xuất chuồng, đưa tay thì phải đưa tay, nhưng mấy chiêu vừa rồi, lại là Từ Tử Lăng dẫn nạp Thiên Ma Chân Khí của nàng, sau đó vận hành qua những kinh lạc mà chính nàng cũng không nắm rõ, từ chí âm chí nhu, chuyển thành chí dương chí cương, rồi tự xuất chiêu theo ý gã.

Xét ở một mức độ nào đó, nàng và Từ Tử Lăng đã ngồi chung một con thuyền, cùng chung sinh tử vinh nhục, nếu như vọng động thu hồi chân khí, Từ Tử Lăng sẽ lập tức bị đồng nhân của Vu Ô Quyển đập cho xương tan thịt nát, nàng cũng bị liên đới, đúng là đã nhúng chân xuống bùn, thì khó mà nhấc lên được.

Chuyện này căn bản không thể nào xảy ra được.

Nàng vốn là đại hành gia chuyên tá lực đả lực, có thể vận dụng Thiên Ma Chân Khí tới mức tùy tâm sở dục, nhưng tự vẫn cũng không có thứ bản lĩnh có thể lấy chân khí của người khác, sau đó trong nháy mắt đã chuyển hóa thành chân khí của bản thân để sử dụng như vậy.

Có điều nàng không biết rằng “Hòa Thị Bích Thần Công” của gã chính là luyện bằng cách này, chỉ là thay đổi đôi chút, coi Vu Ô Quyển là thứ ác khí thôi tâm phá phế của Hòa Thị Bích, còn Loan Loan thì trở thành Khẩu Trọng và Bát Phong Hãn thuở trước. Gã dựa vào một chút chân khí lưu lại lúc đầu, dẫn động tiên chân chân khí của Loan Loan không đi qua Thập Nhị Chính Kinh mà chuyển sang đường đi của Trường Sinh Quyết, biến thành chân khí của bản thân gã, vừa khắc chế địch nhân, vừa trị liệu thương thế, nhất cử lưỡng tiện, sự thống khoái trong lòng, quả thực là khó thể hình dung.

Vu Ô Quyển liên tiếp kêu lên mấy tiếng quái dị, tức giận nhất là bất luận y biến chiêu thế nào, đối phương cũng có thể chặn trước một bước giống như đã biết trước tương lai vậy, mà chiêu sau mạnh hơn chiêu trước, chiêu số càng lúc càng tinh diệu.

Đột nhiên Từ Tử Lăng hú dài một tiếng, từ dưới đất bật thẳng dậy, song mục lấp lánh thần quang, xoay người lao thẳng về phía Vu Ô Quyển, thế công hung mãnh dị thường.

Vu Ô Quyển cuối cùng cũng liếc thấy Loan Loan ở sau lưng Từ Tử Lăng, sắc mặt biến đổi mấy lượt, gầm lên như điên dại: “Tức chết ta rồi!” Lời vừa dứt thì đồng nhân đã vung lên đánh bật quyền kinh của Từ Tử Lăng, kể đó thì tung người lướt về phía sau, biến mất sau khúc quanh trên sạn đạo, thanh âm từ xa xa vang lên: “Đội thương thế của ta phục hồi thì chính là ngày chết của đôi cầu nam nữ Âm Quý Phái các ngươi đó”.

Từ Tử Lăng quay người lại, đối mặt với tuyệt thế mỹ nữ Loan Loan, ung dung nhún vai nói: “Lại không giết được tại hạ rồi! Tiểu thư có muốn tiếp tục nữa không?”.

Hai gò má của Loan Loan thoáng hiện lên hai đóa mây hồng, làm gương mặt mặt vốn đã thiên kiều bách mị của nàng càng thêm kiều diễm. Chỉ thấy nàng giẫm chân ra vẻ tức tối

nói: "Tên yêu tinh hại người đáng chết, gạt người ta nói bao nhiêu lời tâm sự, mau đền cho người ta đi!".

Từ Tử Lãng ngạc nhiên ngó người ra nhìn nàng.

Loan Loan nở một nụ cười ngọt ngào: "Tên tiểu tử này đúng là có chút bản lĩnh, vừa rồi nhắc đến Bất Tử ẩn pháp, có phải là Sư Phi Huyền nói cho huynh không?".

Từ Tử Lãng định thần, trong đầu hiện lên tình cảnh Loan Loan biểu lộ chân tình với mình, đồng thời cũng không ngừng tự nhắc nhở bản thân rằng nàng là một kẻ lãnh khốc tàn nhẫn vô tình, mỉm cười nói: "Tiểu thư nên biết ta và nàng không có gì để nói cả".

Loan Loan hờ hững cười điềm đạm: "Suýt chút nữa thì người ta quên mất cái tính cứng đầu của huynh! Thôi được, không hỏi thì thôi. Giờ huynh đang định đi đâu, nếu mà không chịu nói, người ta sẽ bám theo huynh như hồn ma bóng quế ám người đấy. Nếu mà huynh hẹn gặp Sư Phi Huyền, thì ta sẽ ghen đấy".

Từ Tử Lãng lấy làm đau đầu, nói thực lòng. Loan Loan không tìm gã động thủ thì gã đã phải tạ ơn trời Phật lắm rồi. Ở nơi hoang sơn dã lĩnh chỉ có duy nhất một con đường sạn đạo thế này, gã căn bản không thể bỏ rơi nàng được, lúc ấy e rằng muốn ngủ cũng không ngủ được. Nghĩ đoạn gã liền cười khổ hỏi lại: "Nếu tại hạ nói ra, có phải tiểu thư sẽ đi đường khác không?".

Loan Loan dịch người lại đôi chút, chỉ còn chừng ba thốn là áp sát vào lòng Từ Tử Lãng, sau đó ngửa mặt nhìn thẳng vào gương mặt anh tuấn của gã, dịu dàng nói: "Người ta làm sao có thể làm chuyện khiến huynh không vui được chứ? Chỉ nghe vừa rồi huynh nói chuyện với Vu Ô Quyền là biết huynh đang vào Xuyên làm gì rồi".

Nói đoạn, nàng liền quay người lại, uyển chuyển bước đi trên con đường vào Xuyên.

Chỉ còn lại mùi hương thoang thoảng quyến rũ đến mê người.

- o O o -